

Sygn. akt VII Pa 257/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Izabela Gruszkowska (spr.)

Sędziowie: SSO Jarosław Łukasik

SSO Stefania Zdunek-Waliczek

Protokolant sekr. sądowy Wioletta Bugajska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 lipca 2017 r. sygn. akt IV P 975/16/N

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz R. M. 29306 (dwadzieścia dziewięć tysięcy trzysta sześć) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 31 października 2016 roku do dnia zapłaty i 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz nakazuje pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie 1466 (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt sześć) zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony, a w pozostałym zakresie oddala apelację.

II. Zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz R. M. 150 (sto pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Jarosław Łukasik Izabela Gruszkowska Stefania Zdunek-Waliczek

Sygn. akt VII Pa 257/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie R. M. przeciwko Przedsiębiorstwu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika oraz zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy jako bezsporne okoliczności wskazał, iż strony łączył stosunek pracy, w ramach umów zawartych 28 września 2007 r. oraz 16 kwietnia 2013 r.

Pozwana udzieliła powodowi absolutorium za 2013 r. Dnia 15 kwietnia 2013 r. powód został odwołany z funkcji członka zarządu – dyrektora ds. handlowych. Dnia 16 kwietnia 2013 r. strony zawarły porozumienie o rozwiązaniu umowy o pracę z dniem 16 kwietnia 2013 r. wobec odwołania powoda z funkcji. Również w dniu 16 kwietnia 2013 r. strony zawarły umowę o pracę, na czas nieokreślony, od dnia 17 kwietnia 2013 r. Powód został zatrudniony na stanowisku dyrektora, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Oświadczeniem z dnia 2 września 2016 r. strona pozwana rozwiązała umowę o pracę zawartą z powodem w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Jako przyczynę pozwana wskazała ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w postaci braku dbałości o dobro zakładu pracy i obowiązku poszanowania mienia pracodawcy poprzez przekazanie w dniu 15 lutego 2013 r. Fundacji (...)ze środków spółki kwoty 12.000 zł z naruszeniem reguł korporacyjnych i przekraczając posiadane w ramach zajmowanego stanowiska kompetencje, wskutek motywacji zasługującej na potępienie. Spółka poniosła w związku z tym szkodę w kwocie 12.000 zł. Ponadto podniesiono, że powód podejmował działania mające na celu zatuszowanie rzeczywistego charakteru dokonanego przelewu, wskazując go jako rzekome wynagrodzenie za wykonanie usługi reklamowej i potwierdzając ową rzekomą usługę marketingowo – reklamową poprzez przyjęcie faktury VAT (...)z dnia 15.02.2013 r.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone według zasad obliczania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosi kwotę 14.015 zł.

Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, iż przedmiotem działalności pozwanej spółki są przede wszystkim roboty związane z budową dróg szynowych i kolei podziemnej, roboty związane z budową pozostałych obiektów inżynierii lądowej i wodnej, roboty związane z budową dróg i autostrad, specjalistyczne roboty budowlane, roboty związane z budową mostów i tuneli. Odbiorcą usług pozwanej jest przede wszystkim jej spółka matka. Czasami pozwana wykonuje usługi na rzecz innych podmiotów przykładowo (...). Pozwana nie oferuje usług szerokiemu kręgowi potencjalnych klientów, prowadzi wyspecjalizowaną działalność.

Sąd Rejonowy ustalił również, iż rada nadzorcza pozwanej w dniu 30 stycznia 2013 r. podjęła uchwałę nr (...), na mocy której tymczasowo powierzyła powodowi obowiązki prezesa zarządu. W dniu 28 września 2007 r. została zawarta pomiędzy powodem a Przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. umowa o pracę na czas nieokreślony, w ramach której powód został zatrudniony u dotychczasowego pracodawcy na stanowisku Członka Zarządu Spółki – dyrektora ds. handlowych. Do jego zadań należało efektywne zarządzanie spółką, realizacja z zachowaniem interesu spółki zadań wynikających z przepisów prawa, uchwał zgromadzenia wspólników, uchwał rady nadzorczej i uchwał zarządu. W umowie wskazano, iż prawa i obowiązki powoda określają w szczególności przepisy k.s.h., k.p., umowy spółki, regulaminu zarządu spółki, regulaminu organizacyjnego spółki.

W dniu 16 kwietnia 2013 r. strony zawarły porozumienie, w którym wskazały, iż „zgodnie oświadczają, iż w związku z odwołaniem z dniem 15 kwietnia 2013r. Pana R. M. ze stanowiska członka zarządu – dyrektora ds. handlowych, umowa o pracę zawarta dnia 28 września 2007r. ulega rozwiązaniu z dniem 16 kwietnia 2013r. za porozumieniem Stron”.

W tym samym dniu, tj. 16 kwietnia 2013r. pomiędzy stronami została zawarta umowa o pracę na czas nieokreślony, na mocy której powód został zatrudniony również na stanowisku dyrektora.

Fundacja (...)wystawiła pozwanej spółce w dniu 15 lutego 2013 r. fakturę VAT (...)za reklamę publiczną firmy na kwotę 9.756,10 zł netto (12.000 zł brutto). Faktura została przyjęta i podpisana przez powoda, który dodał na jej odwrocie zapisek: potwierdzam wykonanie usługi marketingowo – reklamowej.

Dnia 15 lutego 2013 r. z konta pozwanej spółki dokonano przelewu kwoty 12.000 zł na rzecz Fundacji (...). W tytule przelewu wskazano, że przelew odbywa się na cele statutowe, nie wskazano numeru faktury. Celem powoda zatwierdzającego fakturę wystawioną za usługi reklamowe było ominięcie procedury uzyskiwania zgody rady nadzorczej na dokonanie darowizny powyżej kwoty 5 000 zł, co było, zgodnie z § 19 ust. 14 umowy spółki, wymagane.

Powód chciał dokonać darowizny na rzecz Fundacji (...), aby uzyskać przychylność ministra oraz w obawie przed utratą stanowiska członka zarządu, gdyż z niepotwierdzonych informacji, którymi dysponował wynikało, że poprzedni prezes pozwanej spółki został odwołany, gdyż popadł w konflikt z ministrem.

Pismem z dnia 5 sierpnia 2016 r., znak (...) Komenda Wojewódzka Policji w K. Wydział (...) poinformowała stronę pozwaną, że prowadzone jest śledztwo w sprawie powoływania się na wpływy w różnych instytucjach, wprowadzania w błąd co do zamiaru spożytkowania przekazywanych darowizn i innych czynów dokonywanych przez występujących w imieniu Fundacji (...). W piśmie tym wskazano, że dnia 18 lutego 2013 r. z konta spółki dokonano przelewu na kwotę 12.000 zł na cele statutowe fundacji.

Pismem z dnia 18 sierpnia 2016 r. powód został wezwany do złożenia wyjaśnień kwestii związanych z dokonaniem dnia 18 lutego 2013 r. przelewu na kwotę 12.000 zł na konto Fundacji (...) oraz ewentualnej dalszej współpracy z fundacją, gdyż w czasie przelewu powód pełnił funkcje członka zarządu i dyrektora ds. handlowych.

Dnia 18 stycznia 2016 r. powód złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że w połowie lutego 2013 r. zgłosiła się do niego A. K., która przedstawiła się jako dyrektor biura w departamencie (...). Poinformowała powoda, że dzwoni w imieniu ministra S. N. z prośbą o udzielenie wsparcia dla Fundacji (...). W razie udzielenia wsparcia minister chciałby się osobiście spotkać z powodem i mu podziękować oraz porozmawiać. A. K. zapewniła o gotowości ministra do udzielenia koniecznej pomocy spółce, przykładowo w przyspieszeniu działania jakiejś instytucji. Powód podjął rozmowę. A. K. wskazała, że oczekuje darowizny w kwocie 12.000 zł. Po stwierdzeniu, że powód potrzebowałby zgody rady nadzorczej pozwanej, A. K. stwierdziła, że może przykładowo wykazać przelew jako zapłatę za usługę reklamy oraz zapewniła, że minister będzie bardzo zobowiązany za udzielenie wsparcia. Dnia 15 lutego 2013 r. powód otrzymał dokumenty fundacji oraz fakturę VAT (...) na kwotę 12.000 zł brutto tytułem opłaty za reklamę publiczną. Po konsultacji z innym członkiem zarządu A. B. powód wykonał przelew. Powód wskazał, że przelew został wykonany „na wszelki wypadek”, aby nie narażać się na nieprzychylność ministra. Powód kontaktował się z A. K. i przedstawicielami fundacji wyłącznie telefonicznie. Nie doszło do bezpośredniego spotkania.

W sprawozdaniu z postępowania wyjaśniającego z dnia 22 sierpnia 2016 r. stwierdzono, że powód polecił dokonanie przelewu na rzecz fundacji. Przekazana kwota 12.000 zł stanowiła darowiznę oraz iż na stronie internetowej fundacji (...) nie umieszczono danych pozwanej.

Sprawozdanie za rok obrotowy 2013 zostało przyjęte i zatwierdzone. Następnie pozwana zleciła niezależnemu biegłemu rewidentowi jego badanie. Biegły rewident stwierdził, że przedstawia ono rzetelnie oraz jasno sytuację finansową oraz majątkową spółki na dzień 21 grudnia 2013 r. Sprawozdanie odpowiadało zasadą rachunkowości. Sporządzając sprawozdanie finansowe lub udzielając absolutorium spółka nie badała, czy dana faktura zawarta w księgach rachunkowych ma pokrycie w rzeczywistych zdarzeniach gospodarczych, przykładowo w wykonanych usługach.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Rejonowego wskazane przez pracodawcę naruszenia w rzeczywistości stanowiły ciężkie naruszenie przez powoda jego podstawowych obowiązków pracowniczych. Powód świadomie i celowo, kierując się motywacją nie znajdującą usprawiedliwienia w interesie pracodawcy, dokonał naruszenia jego mienia, doprowadzając do przelewu kwoty 12 000 zł na rzecz Fundacji (...). Działanie było tym bardziej naganne jeśli weźmie się pod uwagę jego motywację oraz fakt, iż powód zatrudniony wówczas na stanowisku Członka Zarządu – dyrektora winien w szczególny sposób dbać o dobro pracodawcy. Dodatkowo tym samym działaniem powód przekroczył swoje kompetencje i naruszył reguły korporacyjne wynikające z § 19 ust. 3 pkt 14 umowy spółki, do której przestrzegania był obowiązany, choćby na podstawie zawartej umowy, gdyż czynność darowizny wymagała uprzedniej zgody rady nadzorczej, o którą powód nie wystąpił. O celowości działania i świadomości dokonywanego naruszenia, zdaniem Sądu Rejonowego, świadczył również fakt, iż powód usiłował dokonanej czynności nadać pozory umowy o reklamę – doskonale wiedząc, iż czynność dokonywana faktycznie (nie pozornie), leży poza granicami jego samodzielnych kompetencji. Takie zachowanie powoda w sposób jednoznaczny świadczy o co najmniej znacząco lekceważącym stosunku do norm,

których zobowiązał się przestrzegać oraz do mienia pracodawcy, którego nie czuł się w obowiązku nie tylko chronić, ale świadomie, wbrew interesowi pracodawcy, je umniejszyć. Przy tym, w ocenie Sądu Rejonowego przedmiotowa fundacja oczekiwała przekazania darowizny, powód był tego w pełni świadomy, jak i tego, iż darowizna w tej wysokości wymagała zgody rady nadzorczej, której nie zamierzał uzyskać. Wobec czego powód, aby dokonać obejścia umowy spółki, dokonała czynności pozornej, która z mocy art. 83 § 1 k.c. była nieważna, jako służąca do ukrycia umowy darowizny.

Zdaniem Sądu Rejonowego pracodawca zachował również termin przewidziany w art. 52 § 2 k.p. biorąc pod uwagę, iż wiadomość o tymże naruszeniu pozyskał dopiero na skutek pisma KWP w K. z dnia 5 sierpnia 2016r. i wtedy też pracodawca dokonał stosowanego sprawdzenia, wcześniej pozostając go nieświadomym. Przy tym Sąd zwrócił uwagę, iż powzięcie przez pracodawcę wiadomości o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę musi się odbyć przez osoby władne rozwiązać umowę o pracę z pracownikiem dopuszczającym się naruszenia. W ocenie Sądu bez znaczenia pozostaje fakt udzielenia absolutorium, uzyskanie zatwierdzenia z działalności spółki, czy uzyskanie zatwierdzenia sprawozdania finansowego, jeżeli w ramach tych czynności nie objęto w szczególności naruszenia – co oznacza, iż organy dokonujące owych czynności musiałyby posiadać kompleksową wiedzę o naruszeniu, w tym wypadku o przyczynach dokonanego przelewu, faktycznej treści owej czynności, fakcie świadomego naruszenia reguł korporacyjnych. Powód żadną miarą nie wykazał, by on sam, czy też inny podmiot przed dokonaniem owych czynności wskazał podmiotom, na których działania zatwierdzające się powoływał, iż doszło do naruszenia i jakiego typu, bądź by posiadały one na ów czas wiedzę tego typu z innego źródła. Bez znaczenia pozostają w ocenie Sądu Rejonowego również twierdzenia powoda odnośnie działania przy udziale A. B.. Ewentualne naruszenia dokonane na szkodę pracodawcy przez innego pracownika stanowią podstawę do wyciągnięcia również wobec tego pracownika konsekwencji, jednakże nie uchylają odpowiedzialności innych pracowników, w szczególności nie podległych, działających świadomie i z premedytacją. Ponadto A. B. nie jest już zatrudniona u strony pozwanej, wobec czego wyciąganie wobec niej przez byłego pracodawcę konsekwencji na gruncie umowy o pracę było bezprzedmiotowe.

Powód zgłaszając żądania objęte niniejszym postępowaniem wskazywał również, iż do zarzucanego mu uchybienia doszło w trakcie innego stosunku pracy. Zgodnie z treścią art. 52 § 1 pkt 1 k.p. ustawodawca wskazał, iż pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. W przepisie tym mowa jest o pracowniku i pracodawcy – które to przymioty bez wątplenia zarówno w trakcie dokonywanego naruszenia, jak i składanego oświadczenia oba podmioty posiadały. Przepis ten nie wskazuje, aby oświadczenie musiało być złożone w ramach tego samego stosunku pracy, w ramach którego doszło do naruszenia, ani też odwrotnie, by do naruszenia musiało dojść w ramach bieżącego stosunku pracy. Biorąc pod uwagę, iż norma ta ma charakter wyjątkowy, jest stosowana w razie wyjątkowo ciężkiego naruszenia obowiązków przez pracownika, w sytuacji faktycznego zagrożenia interesu pracodawcy, w ocenie Sądu jej zawężanie tylko i wyłącznie do bieżącego stosunku pracy ze względów celowościowych nie jest zasadne, w szczególności w sytuacji, gdy pracownik w ramach kolejnego stosunku pracy, w ramach którego doszło do ujawnienia naruszenia, w dalszym ciągu jest zatrudniony na stanowisku, na którym przestrzeganie zasad, do których naruszenia doszło, pozostaje nader istotne. Faktem jest, iż powód został odwołany z funkcji członka zarządu, lecz w dalszym ciągu pozostawał (jak uprzednio) dyrektorem. Oczywistym jest, iż od osoby zatrudnionej na tym stanowisku wymaganym jest szczególna dbałość o interesy pracodawcy, w tym majątkowe, jak również i na tym stanowisku obowiązuje konieczność przestrzegania prawa wewnętrznego spółki. Na marginesie Sąd Rejonowy wskazał, iż powód został w dniu 6 listopada 2015 r. ukarany karą upomnienia m.in. w związku z brakiem dostatecznego nadzoru nad procesem uzyskiwania zgód korporacyjnych.

Sąd Rejonowy zauważył, iż zgodnie z treścią art. 65 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. oświadczenia woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostały złożone zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, a w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i ich cel, aniżeli opierać się na ich dosłownym brzmieniu. W ocenie Sądu w dniu 16 kwietnia 2013r. zgodnym zamiarem stron nie było zakończenie łączącego je stosunku pracy, a jego zmodyfikowanie w związku z odwołaniem powoda z funkcji członka zarządu, czemu

strony dały wyraz kontynuując zatrudnienie powoda na stanowisku dyrektora – w miejsce stanowiska członka zarządu – dyrektora.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Rejonowy oddalił powództwo jako bezzasadne na podstawie powołanych przepisów.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c. na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu, przy czym w zakresie kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej zgodnie z § 9 ust 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości, zarzucając naruszenie:

- art. 30 § 4 k.p. poprzez błędną interpretację polegającą na uznaniu, iż "oświadczenie strony pozwanej jako pracodawcy powoda z dnia 2 września 2016 r. było poprawne pod względem formalnym, jako złożone na piśmie, ze wskazaniem konkretnej i prawdziwej przyczyny w sposób nie pozostawiający pracownikowi wątpliwości co legło u podstaw decyzji pracodawcy (...)", podczas gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sprawy przez Sąd orzekający wynika, iż " W dniu 16 kwietnia 2013 r. strony zawarły porozumienie, w którym wskazały, iż "zgodnie oświadczają, iż w związku z odwołaniem z dniem 15 kwietnia 2013 r. Pana R. M. ze stanowiska członka zarządu - dyrektora ds. handlowych, umowa o pracę zawarta dnia 28 września 2007 r. ulega rozwiązaniu z dniem 16 kwietnia 2013 r. za porozumieniem Stron".

- art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez błędną interpretację polegającą na uznaniu, iż w sytuacji kolejnego stosunku pracy dopuszczalne jest zastosowanie przepisów o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia gdy z pracownikiem została rozwiązana wcześniejsza umowa o pracę za porozumieniem stron, podczas której ewentualnie doszło do nieprawidłowości po stronie pracownika, a następnie nawiązano nowy stosunek pracy, jak również błędne uznanie, iż pełnienie analogicznej funkcji (dyrektora) na obu stanowiskach uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w sytuacji gdy było dwa lub więcej stosunków pracy.

- W zakresie interpretacji oświadczenia stron z 16 kwietnia 2013 r. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż "zgodnym zamiarem stron nie było zakończenie łączącego je stosunku pracy, a jego modyfikowanie (...)", podczas gdy z w/w oświadczenia wprost wynika, iż umowa z 28 września 2007 r. ulega rozwiązaniu z dniem 16 kwietnia 2013 r. za porozumieniem stron.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz jego zmianę poprzez uwzględnienie jego powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda co do zasady zasługuje na uwzględnienie, ponieważ Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenie dopuścił się naruszenia przepisów prawa, których ranga powoduje, iż winno ono zostać zmienione. W niniejszej sprawie Sąd drugiej instancji, jako sąd merytoryczny, ponownie analizując cały materiał dowodowy w sprawie uznał, iż Sąd Rejonowy popełnił uchybienia w zakresie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z którego wyprowadził błędne wnioski a w konsekwencji dokonał błędnej kwalifikacji prawnej. Sąd Okręgowy dokonał odmiennej oceny okoliczności faktycznych sprawy niż Sąd pierwszej instancji i przyjął, że rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika było niezasadne.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego, iż zawężanie stosowania art. 52 § 1 pkt 1 k.p. tylko i wyłącznie do bieżącego stosunku pracy ze względów celowościowych nie jest zasadne, w szczególności w sytuacji gdy pracownik w ramach kolejnego stosunku pracy, w ramach którego doszło do ujawnienia naruszenia, w dalszym

ciągu jest zatrudniony na stanowisku, na którym przestrzeganie zasad, do których naruszenia doszło, pozostaje nader istotne.

Na wstępie poniższych rozważań należy podkreślić, iż rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika ma szczególny charakter oraz daleko idące konsekwencje. Jest bowiem nadzwyczajnym i najbardziej dotkliwym dla pracownika sposobem rozwiązania stosunku pracy, przeciwstawieniem zwykłego trybu rozwiązania umowy o pracę w drodze wypowiedzenia. Pracodawca musi zatem podejść do kwestii ustalenia przyczyny stanowiącej ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych szczególnie dbale. W judykaturze podkreśla się jednolicie, że rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p., jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy, powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością (tak: Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 listopada 2012 roku, sygn. II PK 116/12, M.P.Pr. 2013/4/200-202).

Zgodnie z dyspozycją art. 52 § 1 pkt 1 k.p., pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Zgodnie z cytowanym przepisem, aby rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia było zgodne z prawem, naruszenie podstawowych obowiązków przez pracownika powinno być naruszeniem ciężkim. Orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje (wyrok z dnia 21 lipca 1999 r., sygn. akt I PKN 169/99, opubl. w OSNAPiUS 2000, nr 20, poz. 746), że do spełnienia tego warunku niezbędny jest znaczny stopień winy pracownika (wina umyślna lub rażące niedbalstwo). O istnieniu tej winy wnioskuje się na podstawie całokształtu okoliczności związanych z zachowaniem pracownika. Jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1999 r., (sygn. akt I PKN 188/99, opubl. w OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 818) w razie rozwiązania umowy z tej przyczyny, ocena rodzaju i stopnia winy pracownika powinna być dokonana w stosunku do naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, jak i z uwzględnieniem zagrożenia lub naruszenia interesów pracodawcy. Natomiast ciężar dowodu wykazania przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia spoczywa na stronie pozwanej.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy ponownie analizując cały materiał dowodowy uznał, iż strona pozwana naruszyła przepisy prawa rozwiązując z powodem w dniu 2 września 2016 r. umowę o pracę zawartą w dniu 16 kwietnia 2013 r. bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika podając jako przyczynę rozwiązania zdarzenie, które zaistniało jeszcze przed podpisaniem przedmiotowej umowy, tj. w dniu 15 lutego 2013 r. W dniu zaistnienia powyższego zdarzenia strony obowiązywała poprzednia umowa o pracę zawarta w dniu 28 września 2007 r., a która to umowa została rozwiązana w dniu 16 kwietnia 2013 r. na mocy porozumienia stron. W ocenie Sądu Okręgowego, jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, strony złożyły zgodne oświadczenia woli, nie budzące wątpliwości co do tego, że dążyły do rozwiązania stosunku pracy w określony sposób i w określonej dacie. Porozumienie stron to w istocie umowa rozwiązująca stosunek pracy, która może być zawarta w dowolnej formie i w każdym momencie istnienia stosunku pracy. Rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron oznacza zatem porozumienie się przez strony co do wszystkich okoliczności i wchodzących w grę roszczeń związanych z ustaniem stosunku pracy, który strony rozwiązują. Granicę w przypadku rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron wyznacza zasada swobody umów, z ograniczeniami wynikającymi z bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa, a w szczególności przepisów prawa pracy służących ochronie pracownika, co w niniejszej sprawie zostało zachowane. Słusznie zatem zarzucił apelujący, iż nie było zasadne twierdzenie Sądu Rejonowego, iż pozwana spółka mogła rozwiązać z powodem stosunek pracy bez wypowiedzenia z uwagi na zdarzenie z dnia 15 lutego 2013 r., ponieważ ten stosunek pracy uległ rozwiązaniu 16 kwietnia 2013 r. Od 16 kwietnia 2013 r. strony łączył nowy stosunek. Nie jest również zasadne twierdzenie Sądu I instancji, iż w dniu 16 kwietnia 2013 r. zgodnym zamiarem stron nie było zakończenie łączącego strony stosunku pracy, a jego zmodyfikowanie w związku z odwołaniem powoda z funkcji członka zarządu- dyrektora, czemu strony dały wyraz kontynuując zatrudnienie powoda na stanowisku dyrektora - w miejsce członka zarządu- dyrektora, ponieważ, gdyby faktycznie tak było to nie doszłoby do rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron w kwietniu 2013 r., a doszłoby do porozumienia zmieniającego umowę o pracę bądź innej modyfikacji. Tymczasem strony zgodnie oświadczyły, iż rozwiązują umowę o pracę a nie dokonują zmiany warunków płacy i pracy. Tym samym w dniu rozwiązania umowy o pracę strony obowiązywał nowy stosunek pracy a do pracy powoda, objętej powyższą umową o pracę, pracodawca nie miał żadnych zastrzeżeń, dlatego też zdaniem Sądu

Okręgowego rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia na zasadzie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. było niezasadne i w związku z tym powodowi przysługiwało dochodzone pozwem odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę.

Konsekwencją takiego stanowiska jest zmiana zaskarżonego wyroku na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. w ten sposób, że Sąd Okręgowy zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda 29 306 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia na zasadzie art. 56 k.p. w zw. z art. 58 k.p. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 października 2016 r., tj. od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej do dnia zapłaty w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Ponadto Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda 360 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Sąd Okręgowy na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie 1466 zł, stanowiącej równowartość 5 % zasądzonej kwoty 29 306 zł, tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Sąd Okręgowy oddalił apelację na zasadzie art. 385 k.p.c. jedynie w zakresie odsetek za opóźnienie, o które wnosił powód, tj. od dnia 2 września 2016 r. do dnia zapłaty, ponieważ odsetki te winny być zasądzone od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej, tj. od dnia 31 października 2016 r. do dnia zapłaty i tak też Sąd zasądził w niniejszej sprawie.

O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od strony pozwanej, jako strony przegrywającej spór, na rzecz wygrywającego co do zasady powoda kwotę 150 zł, na którą to kwotę złożyła się kwota 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, którą to Sąd ustalił na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz kwota 30 zł tytułem zwrotu uiszczonej przez powoda opłaty od apelacji, o czym Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.